

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2019 r. w sprawie z powództwa E. G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

1. zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz E. G. kwoty:

a. 56300 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 28000 zł od dnia 22 marca 2017 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 28.300 zł od dnia 27 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,

b. 11820,12 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 5356,13 zł od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,

- 2970 zł od dnia 23 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty,

- 523,99 zł od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty,

- 2970 zł od dnia 27 lipca 2019 r. do dnia zapłaty,

2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

3. o kosztach orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., ustalając, że powódka wygrała proces w 93%, zaś szczegółowe ich rozliczenie pozostawił do rozstrzygnięcia referendarzowi sądowemu.

[wyrok k.200]

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w części, tj. w zakresie pkt 1 ppkt b) w zakresie, w jakim Sąd uwzględnił powództwo z tytułu odszkodowania ponad kwotę 6802,99 zł, tj. co do kwoty 5017,13 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, a także w pkt 3 (orzeczenie o kosztach procesu), zarzucając:

- naruszenie art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że odpowiednią kwotą tytułem odszkodowania za koszty leczenia i rehabilitacji powódki jest kwota 6062,13 zł, podczas gdy analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że uzasadnioną jest kwota 1092,08 zł;

- naruszenie art. 361 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że leczenie urazu barku, w tym koszty leczenia i rehabilitacji powódki pozostają w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem;

- naruszenie prawa procesowego, w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego.

W konkluzji pełnomocnik strony pozwanej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

[apelacja k. 210-210 odwr.]

Pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[odpowiedź na apelację k. 232-233]

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna jedynie w części.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne, w oparciu o które wydał kwestionowany wyrok (uzasadnienie k. 241-243), a które Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne, z tą zmianą, że w związku z koniecznością podjęcia leczenia obejmującego konsultacje lekarskie, rehabilitację, wypożyczenie kul łokciowych, zakup artykułów medycznych i leków, powódka poniosła koszty w wysokości łącznie 5762,18 zł a nie 6234,16 zł oraz że do wypadku z udziałem powódki doszło w dniu 27 grudnia 2016 r. a nie 27 grudnia 2017 r.

Przechodząc do zarzutów apelacyjnych, należy stwierdzić, że – jak wielokrotnie już podkreślano w orzecznictwie – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Natomiast jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Nie jest więc wystarczającym uzasadnieniem zarzutu naruszenia normy art. 233 § 1 k.p.c. przedstawienie przez stronę skarżącą własnej oceny dowodów i wyrażenie dezaprobaty dla oceny prezentowanej przez Sąd pierwszej instancji. Strona skarżąca ma bowiem obowiązek wykazania naruszenia przez Sąd paradygmatu oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c., a zatem wykazania, że Sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy wprawdzie w sposób prawidłowy zgromadził materiał dowodowy, jednakże nie dokonał prawidłowej oceny załączonych do pozwu faktur i paragonów.

W aktach sprawy na kartach 53-76 znajdują się faktury i paragony, na które powoływała się powódka w toku postępowania przed Sądem I instancji, twierdząc, że dotyczą one kosztów leczenia i rehabilitacji po przebyłym wypadku. Należy wskazać, że z matematycznych obliczeń wynika, że dokumenty te opiewają na łączną kwotę 5762,18 zł, a nie 6062,13 zł, jak wskazywał pełnomocnik powódki. Ponadto na kartach 66 i 72 znajdują się paragony za zakup odpowiednio - spodni w cenie 99,99 zł (datowany 2 stycznia 2016 r.) oraz botków w cenie 227,63 zł (datowany 29 października 2016 r.). Rzeczy te zostały zakupione przed wypadkiem z dnia 27 grudnia 2016 r.

W ocenie Sądu Okręgowego kwestionowana przez stronę pozwaną faktura VAT nr (...) z dnia 3 kwietnia 2017 r. na kwotę 21 zł za korzystanie z pływalni pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z przebyłym wypadkiem, albowiem zgodnie z zaleceniami lekarskimi po wypadku z dnia 27 grudnia 2016 r. uzasadnionym i celowym było, by powódka korzystała z basenu, co też czyniła.

Zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. łączy się częściowo z zarzutami naruszenia przepisów prawa materialnego, albowiem niewłaściwe wyliczenie sumy należności wynikających z przedłożonych dokumentów w postaci faktur i paragonów, jak i nieprawidłowa ocena, czy wszystkie wydatki pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 27 grudnia 2016 r. skutkowało nieprawidłowym ustaleniem przez Sąd Rejonowy kwoty odszkodowania z tytułu kosztów leczenia i rehabilitacji powódki w związku z przedmiotowym zdarzeniem, przez co doszło do naruszenia przepisów art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie – tak jak uczyniła to strona pozwana w uzasadnieniu apelacji – że powódka dobrowolnie i samodzielnie zrezygnowała z leczenia w ramach NFZ, albowiem wypisała się na własną prośbę w dniu 5 stycznia 2017 r. ze Szpitala (...), w którym to Szpitalu wyznaczono na dzień 7 stycznia 2017 r. zabieg operacyjny, któremu następnie powódka poddała się odpłatnie. Jak prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, w epikryzie karty informacyjnej z Wojewódzkiego Szpitala (...) w Ł. z dnia 5 stycznia 2017 r. (k.15-16) zapisano, że „Pacjentkę po porozumieniu z dyrektorem szpitala im. WAM skierowano do dalszego leczenia w tamtejszym oddziale ortopedycznym”. Z powyższego wynika, że decyzja o opuszczeniu szpitala im. M. K. w Ł. nie była decyzją samej powódki, a jedynie wynikała z konieczności kontynuowania leczenia w innym szpitalu. Co więcej, brak jest jakiegokolwiek dowodu, z którego miałyby wynikać, że powódka poniosła koszty zabiegu operacyjnego rekonstrukcji wielowięzadłowej lewego kolana wykonanego następnie w dniu 7 stycznia 2017 r.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w związku z wypadkiem z dnia 27 grudnia 2016 r. powódka poniosła uzasadnione koszty leczenia i rehabilitacji w łącznej kwocie 4728,56 zł (5762,18 zł wynikające z załączonych do pozwu faktur i paragonów, pomniejszone o następujące kwoty: 227,63 zł za zakup botków w dniu 29 października 2016 r., 99,99 zł za zakup spodni w dniu 2 stycznia 2016 r. oraz 706 zł tytułem wypłaconego odszkodowania w toku postępowania likwidacyjnego).

Wbrew twierdzeniom strony apelującej, powódka nie złożyła żadnych rachunków związanych z urazem barku, a zatem zarzut naruszenia w tym zakresie przepisu art. 361 § 1 k.c. nie jest zasadny.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w pkt 1 b) kwotę 11820,12 zł obniżył do kwoty 11192,55 zł a kwotę 5356,13 zł obniżył do kwoty 4728,56 zł, zaś w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Częściowe uwzględnienie zarzutów apelacyjnych nie skutkowało zmianą orzeczenia o kosztach procesu za I instancję, o co wносиła strona apelująca, albowiem zmiana wyroku Sądu I instancji dokonana przez Sąd Okręgowy była na tyle nieznaczna, że nie wpłynęła na zmianę procent, w jakim powódka wygrała proces.

W pkt 3 wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 1 ust. 1 i 2, § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) – uwzględniając, że strona pozwana wygrała apelację w 13%, powódka poniosła koszty postępowania apelacyjnego w kwocie 900 zł (koszty zastępstwa procesowego) a strona pozwana w łącznej kwocie 1300 zł (900 zł – koszty zastępstwa procesowego i 400 zł – opłata od apelacji) – w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 614 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.